Palkó Balázs

Szeptember végén

Ilyen az elmúlás.
Csendes, lassú homály
keringőzi körbe a fákat.
Angol, nem bécsi.
Az arany s bíbor árnyakat
lassan sötét szőnyege alá söpri
a csípős októberi szellő.
Kávéscsészék vacognak.
Szeretetfonálból kötött
sálba tekerés.
Ilyen.

Vihar-keringő

Itt volnék. Újra.
Fájdalmát minden betört ablak
halkan fülembe súgja.
Ritmust keres a szitáló eső,
felkérne táncra – felkérne,
de nincs bátorsága.
Felkérem hát én,
hisz nálam jobban senki nem érti
a lelket, ki szomjat oltana,
de léptét árvíz követi.
Ő köd-estélyit ölt,
haját zuhatagba fonja.
Rajtam ázott felhő-ing,
szél-zakóm kibontva.
Elhalkul, elszalad.
Kiderül az ég.
Én is megyek tovább,
s szívem némán tovább ég.

Felhő-atlasz

Pont egy felhőtakaró
és pár villám választ el minket.
Én nevetek, te imádkozol.
Talán ugyanazokat az ezüst-vonalakat
keressük a végtelen felhő-atlaszban.
Most egy pillanatra lángra lobban a menny.
Én az utat nézem, te mellém ülsz.
Ugyanazt az imát mondjuk,
s ugyanazon a viccen nevetünk.
Villám. Mennydörgés. Sötét.